

Sygn. akt V CSK 245/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Z. B. i W. B.
przy uczestnictwie [...] G. S.A. z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w J.
z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej z wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.).

Zagadnienie sformułowane przez skarżącego dotyczy zgodności domniemania prawnego dobrej wiary posiadania służebności przesyłu z rzeczywistym stanem rzeczy w związku z tym, że podnoszący zarzut zasiedzenia nie wykazał, że legitymuje się odpowiednią decyzją administracyjną, ani też, że uzyskał zgody właścicieli nieruchomości przed rozpoczęciem budowy infrastruktury przesyłowej gazu.

Przedstawione zagadnienie nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, gdyż zgodnie z ustaleniami Sądu drugiej instancji zła wiara posiadacza służebności wynikała zaniechania uregulowania statusu urządzeń należących do przedsiębiorstwa przesyłowego na drodze administracyjnej lub cywilnoprawnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]